

VALLEND DUISTER

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem
Koud bloed
Doods geheim
Fatale waarheid

Zonder gezicht
Schaduwland
Vallend duister
Duivelsbocht

ROBERT BRYNDZA

VALLEND DUISTER

EEN KATE MARSHALL-THRILLER

ISBN 978-90-225-9745-3
ISBN 978-94-023-1434-2 (e-book)
ISBN 978-90-528-6440-2 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Darkness Falls*
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagontwerp: Henry Steadman
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© Text copyright 2021 by Raven Street Ltd.
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

voor Nanna May

PROLOOG

Zaterdag 7 september 2002

Joanna Duncan stapte het kantoorgebouw uit en stak de straat over, haar hoofd gebogen tegen de regen. Die regen kwam mooi uit, dacht de man die haar vanuit zijn auto bespiedde: mensen zagen minder met hun hoofd naar beneden of onder een opengeklapte paraplu.

Joanna liep snel. Met grote passen beende ze naar Deansgate, een oude parkeergarage met meerdere verdiepingen. Ze was tener geboord en had schouderlang, golvend blond haar en uitgesproken trekken, bijna als van een sprookjesfiguur: ze bezat de schoonheid van een soort aardse strijdgodin. Vandaag droeg ze een lange, zwarte jas en bruinleren cowboylaarzen. De man wachtte tot er een bus was gepasseerd en verliet toen zijn parkeerplek. De bus liet een donkere wolk van waterdruppels opspatten, waardoor de man Joanna heel even uit het oog verloor. Hij zette zijn ruitenwissers aan. Daar zag hij haar alweer: ze liep vlak langs de bushalte, waar een lange rij mensen stond te wachten.

Het was twintig voor zes en voor veel mensen liep de werkdag ten einde. Winkels bereidden zich voor om te gaan sluiten, overall stroomde personeel en publiek naar buiten om naar huis te gaan. De bus bereikte de halte en stopte er. Precies toen Joanna vlak erachter de straat overstak, trapte de man op het gas en stoof erlangs, zodat de bus hem aan het zicht onttrok.

De parkeergarage van grijze betonblokken zou over enkele maanden worden afgebroken. Joanna was een van de laatsten die haar auto

er nog in zette. Deze garage was dicht bij het kantoor waar ze werkte en ze was nu eenmaal eigenwijs. Dankzij deze eigenwijsheid kon hij nu zijn plan uitvoeren.

Terwijl hij rechts af sloeg naar de ingang van de parkeergarage, zag hij dat Joanna de bus passeerde. De toegangshelling draaide en draaide maar: een tikje duizelig van al die rondjes arriveerde hij op de derde verdieping. Joanna's blauwe Ford Sierra was de enige auto die op dit niveau geparkeerd stond, in het midden van een verder lege rij. Het interieur van de parkeergarage was zwak verlicht. Op sommige plaatsen bevonden zich grote openingen in de wand, waar de elementen vrij spel hadden. In het snel afnemende daglicht zag hij een vlaag dunne regendruppels naar binnen slaan en het reeds donkere beton nog wat donkerder maken.

Hij zette zijn auto links naast de liftschacht en het trappenhuis. De lift werkte niet meer, dus zou Joanna de trap nemen. Hij zette zijn motor uit, stapte uit, haastte zich naar een van de openingen aan de kant van de hoofdstraat en zag nog net de bovenkant van haar hoofd de parkeergarage binnengaan. Vlug liep hij terug naar zijn auto en boog zich even naar binnen om de kofferbak te laten openspringen. Vervolgens haalde hij er een kleine zak van stevig, zwart plastic uit.

Ze was snel: hij had de zak nog maar amper geprepareerd of hij hoorde haar schoenen al op de trap. Hij voelde zich opgejaagd: nu moest hij snel handelen. Vlug stelde hij zich op bij de uitgang van het trappenhuis. Zodra Joanna de bovenste trede had bereikt en door de deuropening de parkeervloer op stapte, liet hij de zak over haar hoofd glijden, trok haar naar achteren en gebruikte de handvatten om het plastic rond haar hals strak te trekken.

Joanna slaakte een kreet, wankelde en liet haar handtas op de grond vallen. De man trok de zak nog wat strakker. Het plastic spande zich om haar schedel en bolde slechts op bij haar mond en neus, waar ze wanhopig naar adem hapte.

Hij greep haar haren samen met de zak en trok de hele boel nog wat strakker. Joanna liet een gesmoorde kreun horen.

Een koude windvlaag blies door de raamopeningen, de man voelde regendruppels op zijn oogleden. Joanna zwaaide wild met haar

armen en benen en graaide al kokhalzend naar het stevige plastic rond haar hals. Ook al was hij een stuk langer dan zij, toch kostte het hem al zijn kracht om te blijven vasthouden zonder zijn evenwicht te verliezen.

Het verbaasde hem telkens weer hoelang het duurde voordat iemand was gestikt. Voor de tv was de wil om te leven veel te tijdrovend. Na de eerste minuut van zinloos klauwen naar het strakke plastic rond haar hoofd, werd Joanna slimmer: ze begon hem aan te vallen en deed twee rake klappen tegen zijn ribben uit. Vervolgens probeerde ze hem in zijn kruis te schoppen, maar dat wist hij te ontwijken.

Hevig zwetend van de inspanning maakte hij een van zijn handen los van het plastic, greep eromheen naar haar keel en tilde haar toen op van de betonvloer, waardoor de zak ineens als een soort strop fungeerde, iets wat haar dood zeker zou bespoedigen.

Joanna's armen en benen maaiden nog steeds wild om zich heen, daarna liet ze een afschuwelijke, rochelende kreun horen die klonk alsof het haar allerlaatste was. Haar lichaam huiverde nog één keer, toen bleef het doodstil. Hij liet haar nog even bungelen voordat hij haar losliet. Met een akelige holle dreun plofte haar lichaam op het beton.

De man was doorweekt van het zweet en hapte luid naar adem. Toen hij hoestte, echode het geluid door de enorme lege ruimte om hem heen. Het stonk in de parkeergarage naar vocht en urine. Hij voelde ineens weer de koude lucht op zijn huid en keek om zich heen. Toen knielde hij bij Joanna, legde vlak onder haar hoofd een stevige knoop in de plastic zak en sleepte haar lichaam toen in de richting van zijn auto. Hij legde haar even neer in de ruimte tussen zijn auto en de zijkant van de liftschacht. Toen opende hij de kofferbak en tilde haar slappe lichaam op: met één arm onder haar benen en de andere onder haar schouders – zo'n beetje als een bruidegom zijn kersverse bruid over de drempel zou dragen. Hij legde haar achter in zijn auto, bedekte haar met een deken en sloot de kofferbak toen weer.

In een paniekerige flits zag hij dat haar tas nog steeds vlak naast de trap op de grond lag. Hij pakte hem vlug op en bracht ook deze naar

zijn auto. Haar laptop en notitieblok zaten erin, evenals haar mobiel-tje. Hij checkte even haar gemiste-oproepenlijst, appjes en andere berichten, toen schakelde hij het ding uit en veegde het goed af met een doek. Toen beende hij naar Joanna's auto en schopte de telefoon eronder.

Vervolgens was hij nog een minuut of zo druk met een zaklamp waarmee hij zorgvuldig controleerde of Joanna nog meer had laten vallen op de plek waar hij haar onderhanden had genomen. Maar alles was in orde.

Hij stapte in zijn auto en bleef in de stilte even zitten.

Wat nu? Ze moest weg. Haar lichaam, haar computer, alle DNA-be-wijs moest verdwijnen.

Hij kreeg een idee. Het was zowel gewaagd als riskant, maar als het werkte...

Hij startte de motor en reed weg.

1

DERTIEN JAAR LATER

Dinsdag 5 mei 2015

‘Hoe duur wordt het om dat te repareren?’ vroeg Kate Marshall, terwijl ze keek hoe de oudere klusjesman, Derek, traag het gebroken raam stond op te meten. Ze stonden samen naast een aluminium Air-stream-caravan uit 1950 en de late ochtendzon blonk op het ronde dak. Kate kneep haar ogen tot spleetjes en trok haar zonnebril naar beneden.

‘Tja, we hebben het hier natuurlijk over gebogen glas,’ zei Derek met zijn sappige Cornish accent en hij tikte met zijn rolmaat op het kozijn. ‘Dat wordt een dure grap.’

‘Hoe duur dan?’

Hij zweeg en zoog toen lucht door zijn lippen naar binnen. Derek leek geen enkele vraag zonder een gekmakend lange pauze te kunnen beantwoorden. Toen liet hij de bovenhelft van zijn kunstgebit door zijn mond wandelen. ‘Vijfhonderd pond.’

‘Maar Myra heb je maar tweehonderd gerekend voor het maken van een van deze ramen,’ zei Kate.

‘Zij zat toen in een zware periode, met die kanker en zo. En rond glas is gewoon veel meer werk voor een glaszetter. En de handgreep is verwerkt in het glas, zie je.’

Myra was negen jaar lang Kates vriendin geweest en ze waren in die tijd erg hecht geworden. Haar overlijden, nu anderhalf jaar geleden, was erg plotseling geweest en een grote schok.

‘Ik waardeer het dat je Myra destijds hebt gematst, maar vijfhonderd pond is me veel te veel. Dan zoek ik iemand anders.’

Derek liet zijn gebit weer door zijn mond rollen. De roze rand van de prothese flitste zelfs even tevoorschijn tussen zijn lippen. Kate zette haar zonnebril af en keek hem strak aan, zonder haar blik af te wenden.

‘Het gaat zeker een week kosten omdat het speciaal op maat gesneden moet worden en zo, maar laten we d'r dan tweevijftig van maken.’

‘Dank je wel.’

Derek pakte zijn gereedschapstas op en toen liepen ze samen terug de heuvel af, dwars over de kampeerplaats naar de weg. Er stonden acht stacaravans, keurig een eindje uit elkaar en in een ratjetoe van stijlen: van een vrij moderne van wit pvc, tot aan de oudste – een heuse Romani, in verschoten rood en groen. Ze werden verhuurd aan mensen die hier voor een wandel- of surfvakantie kwamen. Elke caravan had meer dan één slaapkamer en een keukentje, een paar van de nieuwere hadden zelfs een eigen badkamer. Het was een kampeerterrein in het laagste marktsegment dat vooral populair was bij surfers: het was niet duur en je was zo op het strand, dat een van de beste surfgelegenheden van heel Devon en Cornwall bood. Het vakantie seizoen zou over een week beginnen en het voelde alsof het eindelijk lente was. De omringende bomen barstten van het jonge groen en de lucht was helder blauw.

Toen ze bij de korte betonnen trap naar de weg kwamen bood Kate Derek haar arm aan, maar die negeerde hij stug. Tergend langzaam daalden ze vervolgens af naar de plek waar hij zijn auto had neergezet. Hij opende de kofferbak en zette zijn gereedschapstas erin. Toen pas deed hij zijn hoofd omhoog en keek haar met zijn waterige blauwe ogen doordringend aan. ‘Het was vast schrikken toen Myra je haar huis en haar zaak naliet.’

‘Ja.’

‘En haar zoon heb ze niks gegeven...’ zei Derek afkeurend en hij schudde zijn hoofd. ‘Ik weet dat ze niet veel met elkaar hadden, maar ik zeg altijd: het bloed kruipt waar het niet gaan kan.’

Het was inderdaad een verrassing voor Kate geweest dat Myra in haar testament alles aan haar had nagelaten. Dat had voor veel woede

gezorgd bij Myra's zoon en diens vrouw, evenals een hoop geroddel en hatelijke opmerkingen in het stadje.

'Je hebt mijn nummer. Laat me maar weten wanneer dat raam klaar is,' kapte Kate hem af. Ze had geen zin in dit gesprek.

Derek baalde er duidelijk van dat Kate er niet op in wilde gaan. Hij schonk haar een kort knikje, stapte toen in zijn auto en scheurde weg, haar achterlatend in een wolk van zwarte rook.

Kate hoestte en wreef over haar ogen.

Toen hoorde ze – heel ver weg – het gerinkel van haar mobieltje. Ze haastte zich naar de overkant van de weg, naar een laag, vierkant gebouwtje. Op de benedenverdieping ervan zat de campingwinkel, die nog dichtgetimmerd zat vanwege de winter. Kate beklom een trap aan de zijkant en betrad het kleine appartement op de eerste verdieping waar Myra had gewoond en dat Kate tegenwoordig als kantoor gebruikte.

Een brede rij ramen in de achterwand keek uit op het strand. Het was eb, zodat de donkere, met zeewier bedekte rotsen blootlagen. Aan de rechterkant rees een rij kliffen op die de rand van de baai vormden waarachter het universiteitsstadje Ashdean lag, dat ze op deze heldere, zonnige dag duidelijk kon zien liggen. Haar telefoon hield op met rinkelen zodra ze bij haar bureau aankwam.

Het gemiste telefoontje kwam van een vast nummer met een netnummer dat ze niet herkende. Ze wilde net gaan terugbellen, toen ze zag dat er een voicemailbericht binnenkwam. Kate luisterde het af. Het bericht was van een oudere vrouw met een Cornish accent, die sprak met een van nervositeit af en toe haperende stem.

'Hallo... Ik heb je nummer online gevonden... Ik zag dat je net je eigen detectivebureautje bent gestart... Mijn naam is Bev Ellis en ik bel over mijn dochter, Joanna Duncan. Zij was journaliste en ze is bijna dertien jaar geleden vermist geraakt... Zomaar van de aardbodem verdwenen. De politie heeft nooit kunnen achterhalen wat er met haar is gebeurd, maar ze is wél verdwenen. Ze is niet weggelopen of zoiets... ze had een prima leven. Maar nu wil ik graag een privédetective inhuren die kan ontdekken wat er destijds met haar is gebeurd... wat er met haar lichaam is gebeurd...' Op dat moment brak

haar stem en de vrouw haalde diep adem en slikte luid. ‘Bel me alsjeblieft terug.’

Kate beluisterde het bericht nog een keer. Zo te horen aan haar stem had het de vrouw aardig wat moed gekost om te bellen. Kate opende meteen haar laptop om de betreffende zaak te googelen. Maar toen aarzelde ze. Kon ze deze vrouw niet beter meteen terugbellen? Er zaten nog twee detectivebureaus in de buurt, namelijk in Exeter, die al veel langer bestonden en een gelikte website en een mooi kantoor hadden. Het zou best kunnen dat ze hen ook ging bellen.

Bevs stem klonk nog steeds trillerig toen ze opnam. Kate verontschuldigde zich eerst dat ze niet had opgenomen en condoleerde haar toen met het verlies van haar dochter.

‘Dank je,’ zei Bev.

‘Woont u in de buurt?’ vroeg Kate terwijl ze intussen: *vermissing Joanna Duncan* googelde.

‘Wij zitten in Salcombe. Dat is van jou uit ongeveer een uur rijden.’

‘O, Salcombe... daar is het erg mooi,’ zei Kate terwijl ze de zoekresultaten scande die op haar scherm waren verschenen.

Er waren twee artikelen uit september 2002, in het dagblad *West Country News*.

**GEBROKEN MOEDER VAN PLAATSELIJKE JOURNALISTE JOANNA
DUNCAN DOET OPROEP NAAR GETUIGEN VAN VERDWIJNING VAN
HAAR DOCHTER IN DE BUURT VAN HET CENTRUM VAN EXETER**

en:

WAAR IS JO NAARTOE?

**TELEFOON GEVONDEN BIJ VERLATEN AUTO IN PARKEERGARAGE
DEANSGATE**

In een ander bericht, uit de krant *The Sun*, stond:

PLAATSELIJKE JOURNALISTE WEST COUNTRY VERDWENEN

‘Ik woon hier samen met mijn partner Bill,’ vertelde Bev ondertussen. ‘We zijn al jaren bij elkaar, maar ik ben pas onlangs bij hem ingetrokken. Hiervoor woonde ik in een sociale huurwoning in Moor Side Estate, aan de rand van Exeter... Heel wat anders.’

Kates blik viel op een andere krantenkop, gedateerd 1 december 2002, waarin werd vastgesteld dat Joanna Duncan al bijna drie maanden vermist was.

Bij bijna alle artikelen werd dezelfde foto van Joanna gebruikt. Ze stond er op een perfect wit strand met een knalblauwe lucht. Joanna Duncan had lichtblauwe ogen, hoge jukbeenderen, een stevige neus en ietwat scheve voortanden en ze glimlachte breed. Ze had een grote rode anjer achter haar linkeroor en hield een halve kokosnoot met een parasolletje erin in haar hand.

‘U zei dat Joanna journaliste was?’ vroeg Kate.

‘Ja. Bij de *West Country News*. Ze had een mooie toekomst voor zich. Ze wilde graag naar Londen om er bij een van de grote tabloids te gaan werken. Ze was dol op haar werk. En ze was pas getrouwd. Jo en haar man Fred wilden graag kinderen... Ze is vermist geraakt op een zaterdag, 7 september. Ze had die dag gewerkt op kantoor in Exeter en is daar rond half zes opgestapt – een van haar collega’s heeft haar nog zien vertrekken. Het was nog geen vierhonderd meter lopen van de krant naar de parkeergarage, maar ergens onderweg moet er iets zijn gebeurd. Ze is gewoon van de aardbodem verdwenen... We hebben haar auto in die garage teruggevonden, met haar telefoon eronder. De politie had geen enkel aanknopingspunt: geen verdachten, niets. Bijna dertien jaar lang hebben ze god-weet-wat uitgespookt en vorige week kreeg ik ineens een telefoontje van ze: na twaalf jaar is de zaak inactief verklaard – ze hebben de hoop opgegeven dat ze Jo ooit nog zullen vinden. Maar ik móét weten wat er met haar is gebeurd. Ik weet heus wel dat ze waarschijnlijk is overleden, maar ik wil haar vinden – om haar fatsoenlijk te rusten te kunnen leggen. En toen las ik dus een artikel over jou in de *National Geographic*: dat je het lichaam van een jonge vrouw had gevonden die al twintig jaar vermist was... Toen ik je naam googelde zag ik dat je net je eigen detectivebureau was gestart. Klopt dat?’

‘Ja,’ zei Kate.

‘Ik vind het zo fijn dat je een vrouw bent. Ik ben in al die jaren zo vaak neerbuigend behandeld door die kerels van de politie,’ zei Bev en haar stem steeg verontwaardigd. ‘Ik zou graag met je willen afspreken. Ik kan bijvoorbeeld naar je kantoor komen?’

Kate keek om zich heen, naar wat moest doorgaan voor haar ‘kantoor’. De ruimte die ze gebruikten was Myra’s vroegere woonkamer. Er lag nog steeds het oude tapijt met jarenzeventigpatroon op de vloer en hun bureau was een uitgeklapte eetkamertafel. Langs de ene wand stonden allemaal plastic flessen met wc-ontsmettingsmiddel en pakken papieren handdoeken voor het kampeerterrein. Op een groot prikbord aan de muur hing een briefje met *LOPENDE ZAKEN*, eronder hing helemaal niets. Sinds ze hun meest recente klus hadden afgerond – een antecedentenonderzoek naar een jongeman, in opdracht van zijn toekomstige werkgever – had Kates detectivebureau helemaal niets meer te doen gehad. Toen Myra haar onroerend goed aan Kate had nagelaten, had ze dit gedaan op voorwaarde dat zij haar vaste baan zou opgeven om haar droom van een eigen detectivebureau te verwezenlijken. Maar ze bestonden nu negen maanden en het bleek nog knap lastig om er een winstgevende onderneming van te maken.

‘Zal ik anders naar ú toe komen, samen met mijn collega Tristan?’ stelde Kate voor.

Tristan Harper was Kates compagnon bij het detectivebureau. Vandaag was hij bij zijn andere baas: drie dagen in de week werkte hij nog als onderzoeksassistent bij de Universiteit van Ashdean.

‘O ja, Tristan herinner ik me ook uit dat artikel in de *National Geographic*... Moet je horen, ik zou morgen al kunnen – maar waarschijnlijk zitten jullie al helemaal vol?’

‘Ik zal eens met Tristan overleggen en in onze agenda kijken, dan bel ik u straks terug,’ zei Kate.

Toen ze de verbinding verbrak bonsde haar hart van opwindning.

2

Op het moment dat Kate haar telefoontje beëindigde, zat Tristan Harper in het kleine glazen kantoortje van zijn zus bij de Barclay's Bank in de hoofdstraat van Ashdean.

'Oké. Hoe eerder we dit achter de rug hebben hoe beter,' zei hij en hij schoof haar de plastic map met daarin zijn hypotheekaanvraag over het bureau toe. Hij voelde zich alsof er een steen op zijn maag lag.

'Wat bedoel je?'

'Nou, jouw kruisverhoor over mijn financiële situatie.'

'Zou je dat ook hebben aangetrokken als je door een vreemde aan de tand zou worden gevoeld over een nieuwe hypotheek?' informeerde Sarah terwijl ze de map opensloeg en haar broer over het bureau streng aankeek.

'Dit draag ik op mijn werk ook!' zei Tristan en hij keek naar zijn keurige witte T-shirt, spijkerbroek en sneakers.

'Beetje informeel voor een gesprek met je bank,' zei zijn zus terwijl ze haar grijze jasje en blauwe blouse rechte trok. Sarah was achtentwintig, slechts drie jaar ouder dan Tristan, maar soms leek ze wel van een andere generatie.

'Toen ik hier aankwam, zag ik anders niet veel mensen in drielijg pak in de rij staan om een cheque te verzilveren. En deze sneakers zijn wel een Adidas *limited edition*, hoor.'

'O? Hoeveel hebben ze gekost dan?'

'Zat. Maar dat moet je ook zien als een soort investering. Enne... zijn ze niet schitterend?' zei hij met een brede grijns.

Sarah rolde met haar ogen, maar knikte toch en zei: ‘Ze zijn wel cool, ja.’

Tristan was lang, slank en gespierd. Zijn beide onderarmen waren bedekt met tatoeages en uit de V-hals van zijn shirt piepte nog net de kop van de adelaar op zijn borst. Ze leken uiterlijk op elkaar, broer en zus. Ze hadden bijvoorbeeld precies dezelfde zachtbruine ogen. Maar Tristan droeg zijn warrige, kastanjebruine krullen tegenwoordig schouderlang, Sarah had de hare in een strakke paardenstaart getrokken.

Er werd op de glazen deur geklopt en een vrij kleine, kalende man in pak en stropdas kwam het kantoortje binnen. ‘Is ze al aan haar kruisverhoor begonnen?’ vroeg hij. ‘Ze wilde zelfs een spot op d’r bureau zetten om ermee in je gezicht te schijnen!’

Dit was Gary, Sarahs echtgenoot en de bedrijfsleider van dit bankfiliaal. Tristan stond op om zijn zwager te omhelzen.

‘Gary, doe niet zo raar!’ zei Sarah, maar ze glimlachte wel met hen mee. ‘Ik stel hem gewoon dezelfde vragen die ik iedere hypotheekaanvrager zou stellen.’

‘Shit, moet je toch eens zien hoe lang jouw haar is! Ik wou dat dat van mij nog zo wilde groeien!’ zei Gary. Hij gaf een klopje op zijn steeds groter wordende kale plek.

‘Ik zie hem anders liever met kort haar,’ zei Sarah zuinig.

‘Koffie, Tris?’ vroeg Gary.

‘Graag.’

‘Een kop zwarte koffie zou lekker zijn. Dank je, Gary,’ zei Sarah. Terwijl haar man het kantoortje uit liep, trok ze Tristans hypotheekaanvraag uit de map, bestudeerde het papier, draaide het om en zuchtte toen.

‘Wat is er?’ vroeg Tristan.

‘Ik zie net het bedroevende bedrag dat jij tegenwoordig voor je deeltijdbetrekking op de universiteit vangt,’ zei Sarah hoofdschuddend.

‘Ik heb mijn contract van het bureau en mijn nieuwe huurovereenkomst ook bij me,’ zei Tristan.

Sarah keek weer in de plastic map en trok er twee documenten uit.

Ze bladerde er met een diepe frons in haar voorhoofd doorheen. ‘Hoeveel werk heeft Káte eigenlijk voor je?’

Tristan hoorde haar afkeurende toon bij het uitspreken van Kates naam – zoals ze altijd deed bij vrouwen die ze niet mocht. ‘Ik heb me als partner aan het detectivebureau verbonden,’ zei hij wrevelig. ‘Het bureau betaalt ons daarom allebei een honorarium, onafhankelijk van de verrichte werkzaamheden. Maar dat staat ook allemaal in dat contract.’

‘En heeft het bureau op dit moment opdrachten?’ vroeg Sarah terwijl ze naar hem opkeek.

Tristan aarzelde even. ‘Nee.’

Sarah trok haar wenkbrauwen hoog op en dook toen weer in de papieren.

Tristan wilde zichzelf eigenlijk verdedigen, maar hij had geen zin in de zoveelste ruzie. In de negen maanden sinds Kate en hij samen dit detectivebureautje hadden opgericht, hadden ze nog slechts vier opdrachten gehad. Twee vrouwen hadden hun gevraagd bewijzen te verzamelen van de ontroof van hun echtgenoot. De eigenaar van een bedrijf in kantoorbenodigdheden in Exeter had hun gevraagd uit te zoeken of een van zijn medewerkers van de voorraad stal en dit vervolgens doorverkocht – wat inderdaad het geval bleek. En ze hadden een gedetailleerd antecedentenonderzoek uitgevoerd voor een zakenvrouw uit de buurt, naar een jongeman die zij wilde aannemen.

Gary verscheen voor de deur met een dienblaadje vol plastic koffiebekers. Hij duwde onhandig met zijn elleboog op de deurkruk. Tristan stond vlug op om de deur voor hem te openen.

‘Je inkomen van het detectivebureau is erg onregelmatig, bovendien heb je nog geen belastingaangifte ingediend,’ zei Sarah. Ze hield zijn contract van Detectivebureau Kate Marshall tussen duim en wijsvinger vast, alsof het een vuile onderbroek betrof.

Gary zette de bekers dampende koffie op het bureau.

‘Er komt ook nog geld binnen van dat kampeerterrein,’ zei Tristan.

‘O, dus als er niet genoeg te speuren valt, laat Kate jou bedden verschonen en chemische toiletten legen?’

‘Wij zijn samen een bedrijf begonnen, Sarah. Het kost gewoon tijd om zoiets op te bouwen. Kates zoon Jake komt over een paar weken terug van de universiteit. Hij gaat ons van de zomer helpen met het runnen van het kampeerterrein.’

Sarah schudde haar hoofd. Ze had altijd al vrij vijandig tegen Kate gedaan, maar sinds Tristan minder uren was gaan draaien op de universiteit om tijd vrij te maken voor hun prille detectivebureautje, was haar afkeer nog wat groter geworden. In haar optiek rukte Kate haar broer weg van een vaste baan met goede arbeidsvoorwaarden.

Tristan wilde dat zijn zus eens zou accepteren dat Kate een goede vriendin van hem was én zijn zakenpartner. Kate was wel zo slim om nooit iets neerbuigends over Sarah te zeggen. Sarah daarentegen zag er geen been in om telkens weer los te barsten over Kate en haar vele gebreken. Hij begreep overigens wel waarom zijn zus zich zo beschermend opstelde. Hun vader had hun gezin verlaten toen ze nog maar heel klein waren. Hun moeder was overleden toen Sarah achttien was en Tristan vijftien. Op heel jonge leeftijd had zijn zus dus al kostwinner en vader en moeder tegelijk moeten worden.

‘Hij heeft tegenwoordig een huurder. Nietwaar, Tris?’ zei Gary in een poging de lucht wat te klaren. ‘Da’s toch een leuk stukje extra inkomen.’

‘Ja. Het huurcontract zit er ook bij,’ zei Tristan.

‘En hoe gaat het met de verschrikkelijke sneeuwman?’ vroeg Gary.

Tristan glimlachte. Zijn nieuwe huisgenoot Glenn had donkere haren op ieder zichtbaar stukje van zijn lichaam en borstelige, bijna aan elkaar gegroeide wenkbrauwen. ‘Het is een prima kerel. Erg netjes, zit de meeste tijd op zijn kamer, praat niet veel,’ zei Tristan.

‘Niet jouw type?’

‘Nee, ik hou toch meer van mannen met twee wenkbrauwen.’

Gary lachte.

Sarah keek op van de papieren. ‘Gary... Nu hij zijn fulltimebaan bij de universiteit heeft opgezegd, wordt het gezien zijn inkomsten erg lastig om een extra hypotheek op zijn appartement goed te keuren...’

Gary liep om het bureau heen en legde een hand op haar schouder. ‘Laat mij eens kijken? Alles is haalbaar – met een beetje Gary-magie,’ zei hij.

Sarah stond op en liet hem op de stoel zitten, waarna Gary Tristans hypotheekaanvraag op het scherm begon te bestuderen. ‘Jij boft maar met een zwager als manager bij de bank,’ zei ze tegen haar broer.

Tristans telefoon rinkelde. Hij haalde hem uit zijn zak en zag Kates naam op het schermpje staan.

‘Wie is dat?’ vroeg Sarah. ‘Je zit wel midden in een belangrijke bespreking, hè!’

‘Het is Kate,’ zei Tristan. ‘Ik zal het kort houden.’ En hij stond op en liep het kantoortje uit.

Terwijl hij de gang op stapte, hoorde hij Sarah nog zeggen: ‘Die Kate heeft makkelijk praten: die hééft niet eens een hypotheek op d’r huis...’

‘Hallo,’ nam Tristan op. ‘Momentje, hoor, ik ben nog in het bankgebouw.’ Hij beende langs de rij voor de loketten en liep vervolgens via de hal naar buiten, de stoep op.

‘Is het allemaal gelukt?’ vroeg Kate.

‘Nou... Sarah en Gary zijn er nog mee bezig.’

‘Heb je liever dat ik later terugbel dan?’

‘Nee hoor, het kan wel even.’

Kate klonk opgewonden toen ze hem vertelde over haar telefoontje met Bev Ellis.

‘Dit zou wel eens een spraakmakende cold case kunnen zijn,’ concludeerde Tristan.

‘Zeker weten. Maar kennelijk is het ook een erg ingewikkelde zaak. Joanna Duncans verdwijning is zelfs op *Crimewatch* geweest, maar na twaalf jaar had de politie nog steeds bijzonder weinig aanwijzingen.’

‘Denk je dat deze vrouw zich een langlopend onderzoek kan veroorloven?’

‘Dat weet ik niet. Ik heb haar eens gegoogeld en destijds heeft de pers vooral nogal benadrukt dat ze een alleenstaande moeder met een laag inkomen was.’

‘Aha.’

‘Maar dat is gewoon de pers, hoor. Je weet hoe graag ze dat soort dingen uitvergrooten. Bev Ellis is onlangs naar Salcombe verhuisd, waar ze is gaan samenwonen met de vriend die ze al jaren heeft, en hun adres ligt midden in een miljonairsbuurt. Ik zou er morgen graag naartoe rijden, als jij dat ook ziet zitten.’

‘Vanzelfsprekend.’

Toen Tristan oplegde, voelde hij een kleine golf van opwinding.

Hij draaide zich om en zag Sarah net uit de hoofdingang van de bank naar buiten komen.

‘Jij bent Gary een biertje verschuldigd!’ riep ze hem toe. Ze sloeg haar armen over elkaar tegen de frisse wind. ‘Hij heeft je extra hypotheek goedgekeurd en ook nog eens voor een periode van vijf jaar vastgezet, tegen een veel beter tarief. Je bespaart er tachtig pond per maand mee.’

‘Maar da’s geweldig!’ zei Tristan en hij gaf haar een knuffel, zo opgelucht was hij. ‘Bedankt, zusje.’

‘Wat moest Kate?’

‘Wij hebben misschien een nieuwe zaak: een vermissing. Morgen gaan we kennismaken met de cliënt.’

Sarah knikte glimlachend. ‘Wat goed! Weet je, Tris, ik vind het echt niet fijn om zo streng tegen je te doen. Maar ik wil gewoon dat het je goed gaat. En ik heb mam altijd beloofd dat ik voor je zou zorgen. Toen ik dat appartement kocht, was dat voor het eerst dat iemand uit onze familie zijn eigen huis had. Je móét zorgen dat je je hypotheek kunt blijven betalen.’

‘Weet ik. En dat zál ik ook doen,’ zei hij.

‘Op een dag heb je het helemaal afbetaald. Dan is het van jou en is je kostje gekocht.’

‘Of ik val gewoon voor een superknappe miljonair...’ zei Tristan.

Sarah keek om zich heen in de hoofdstraat, naar het handjevol somber kijkende inwoners van Ashdean. ‘Zie jij hier een miljonair?’

‘Exeter is vlakbij...’

Zijn zus rolde met haar ogen en lachte. ‘Waar hebben jullie afgesproken met die nieuwe cliënt?’

‘In Salcombe. Ze woont er in een heel groot huis dat uitkijkt over de baai.’

‘Mm. Als ze per uur betaalt, moeten jullie die zaak maar niet al te snel oplossen dan...’

3

Kate sliep die nacht slecht. Ze lag maar te piekeren over haar afspraak.

Had Bev Ellis ook nog andere privédetectives benaderd? En welke info had ze online precies over haar gevonden? Het was allemaal voor iedereen in te zien: één muisklik en de resultaten van een zoekopdracht op Google spraken boekdelen.

Ze lag maar te woelen en te draaien in haar bed. Zo'n beetje alle mislukkingen uit haar verleden passeerden de revue. Ze was nog maar een jonge politieagente bij de Londense Metropolitan Police toen ze ontdekte dat haar meerdere Peter Conway verantwoordelijk was voor het verkrachten en vermoorden van vier jonge vrouwen in London en omgeving. Om het allemaal nog wat erger te maken, had ze eerder een korte verhouding met hem gehad en bleek ze ten tijde van deze doorbraak zwanger van zijn kind. De verhalen in de roddelpers waren even indringend als ranzig geweest en het schandaal had een einde gemaakt aan haar carrière bij de politie. Vervolgens had ze jarenlang geworsteld met een alcoholverslaving, die er zelfs toe had geleid dat haar ouders vanaf zijn zesde de voogdij hadden gekregen over Jake, de zoon van haar en Peter.

Op een gegeven moment was ze naar het zuiden verhuisd, waar ze haar leven weer had proberen op te bouwen. De afgelopen elf jaar had ze aan de Universiteit van Ashdean gewerkt als hoogleraar in de criminologie.

Gedurende deze hele periode was Myra haar rots in de branding geweest – niet alleen als goede vriendin, maar ook als haar sponsor